ma?" ja aeas teda sõimusõnadega minema. Kui tema mees, kes asja talituse pärast reisi pääle oli läinud, kodu tuli ja omale tüki leiba, pätsi küllest mahalõikas, oli see tema silmist, kui oleks leib seest werine olewat; nendasama ka tema naesel, kes seda nähes wäga ära kohkus ja mehele oma waese õe lugu jutustas. Mees ruttas sedamaid sinna, et temale abi saata; kui ta tuppa astus, leidis waest Jumalat palumast; kaks nooremat last olid temal teine teises kaenlus ja kolm wanemat maas, surnut. Rikas mees pakkus temale nüüd leiba ja muud toidu wara, aga õnnetu wastas: „Maapäälist leiba ei ole meil mitte enam tarwis; kolm on Jumal juba oma lauale kutsunud ja saab ka meid pea järele kutsuma!" Waewalt oli ta seda saanud ütelnud, kui tema mõlemad wäikesed wiimast korda weel hinge tõmbasid ja siis surnud olid. Selle pääle murdis ka ema südda, ja langes surnult oma laste kõrwa maha! — Ma arwan, et tema rikka õel üks suur wastamine Jumala kohtu ette jäi.

Oh kuule ükskord, ihnus loom,
Et mammun, mis on patu rõõm,
Kül saadab wiimaks hirmsaste
Sind igawese walusse!

Sest ärka siis, oh ahne hing!
Tee lahti oma rahapung
Ja mine aita waesid tääl,
Kes puudust tundwad siin ehk sääl.

J. O.

Märgu sõdemed.

Kooli ja koolmeistri katsumine.

Küla koolmeistri Tirts'u juures, kes mitte lusikaga omas noores põlwes tarkust 'polnud rüüpanud, pidi kord prause härra ees kooli lapsi katsuma. Kui paari salmi olid ära laulnud, mõnda piiblijutustamise ja rehkendamise tükki läbi katsunud, küsis prause härra koolmeistri käest: „Ütle m'ule ometi, kuida oli Abraam'i poea isa nimi?" Koolmeister, ühe niisuguse küsimise pääle üsna kohmetan'd, tun-